

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 24 Ὀκτωβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 707

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ: Ποιητές—Ἀφιερωμένο
ΠΑΡΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Κάστρο,
ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΡΡΟΠΙΤΗΣ: Κριτικές σελίδες: Τὰ ἔργα τοῦ Μητσοῦλη.
ΑΔΕΣ. ΠΗΛΛΗΣ: Κοιτάζω.
ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΡΓΙΤΗΣ: Γάμος.
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — **Κ. ΚΑΡΘΟΙΟΣ**: Δὸν Κιζιώτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: Τὰ κρασιά τοῦ Κύρ Σαυτῆ.
Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ: Πόλη—Σμύρνη—Κρήτη.
Α. ΣΤΗΝΗΜΕΤΣ: Οἱ ἐπιγραφές τῆς Ἑβραϊκῆς Κατακόμβης στὸ Μοντεβέρντε τῆς Ρώμης.
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία. — Θεατρικά. — Χωρὶς γραμματόσημο.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ "ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟ,"

ΠΟΙΗΤΕΣ

Πῶς σβύνετε, πικροὶ ξενητεμένοι!
Ἀνθάκια μου γλωμά, πὺν σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρυνούς νὰ σᾶς φυτέψουν.....
Βιολέττες κι ἀνεμώνες, ξεχασμένες
στὰ ξένα πὺν πεθαίνετε παρτέρια,
κρατώντας ἀργυρὴ δροσοσταλίδα,
βαδιά σας τὴν ἐλπίδα τῆς πατρίδας...
Χτυποῦνται, πληγωμένες πεταλοῦδες,
στὸ χῶμα σας οἱ θύμησες κ' οἱ πόδοι.
Τὸ φῶς πὺν κατεβαίνει τῆς ἡμέρας,
κι ἀπλώνεται γλυκῆτατο καὶ παῖζει
μ' ὄλα τριγύρω τ' ἄλλα λουλουδάκια,
περνάει ἀπὸ κοντὰ σας καὶ δὲ βλέπει
τὸν πόνο σας ὠραῖο, γιὰ νὰ χαϊδέψει
τὰ πορφυρὰ θρηνητικὰ μαλλιὰ σας.
Εἰδυλλιακὲς οἱ νύχτες σᾶς σκεπάζουν
κ' ἡ καλοσύνη ἂν χύνεται τῶν ἄστρον,
ταπεινοί, καθὼς εἰστε, δὲ σᾶς φτάνει.
Ὅλοϋθε πνέει, σὰ λίβας, τῶν ἀνθρώπων
ἢ τόση μοχθηρία καὶ σᾶς μαρναίνει,
ἀνθάκια μου γλωμά, πὺν σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρυνούς νὰ σᾶς φυτέψουν.

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

Στὸν ποιητὴ Χαρίλαο Σακελλαριάδη
πὺν, ποιητὲς, γλεντοῦσαμε μαζί.

Φοβάμαι πῶς ἐτέλειωσε, Χαρίλαε,
γιὰ μένανε ἡ ζωὴ μας τῆς Ἀθήνας,
πὺν ὅμοια γλυκὰ καὶ μὲ τὸ γλέντι ἐκύλαε
καὶ μὲ τὴν πίκρα κάποτε τῆς πείνας.

Δὲ θάρθω πιά στὸν τόπο πὺν πατρίδα μου
τὸν ἔδωκε τὸ γιόρτζισμα τῆς νιότης,
παρὰ παραστικός, μὲ τὴν ἐλπίδα μου,
μὲ τὸνειρο πὺν ἐσθύστη, ταξιδιώτης.

Προσκυνητὴς θὰ πῶ, κατὰ τὸ σπῆτι σου,
καὶ θὰ μοῦ ποῦν δὲν ξέρουνε τί ἐγίνης.
Μ' ἄλλον μαζί θὰ ἰδῶ τὴν Ἀφροδίτη σου
κι ἄλλοι τὸ σπῆτι θάχουν τῆς Εἰρήνης.

Θὰ πάω πρὸς τὴν ταβέρνα, τὸ σαμῶτικο
πὺν ἐπίναμε γιὰ νὰ ξαναζήτησω.
Θὰ λείπεις, τὸ κρασί τους θάναι ἀλλιῶτικο,
ὅμως ἐγὼ θὰ πῶ καὶ θὰ μεθήσω.

Θ' ἀνέβα τραγουδώντας καὶ τρεκλίζοντας
στὸ Ζάππειο πὺν ἐτραβούσαμεν ἀντάμια.
Τριγύρω θάναι ὠραῖα, πλατὺς ὁ ὀρίζοντας,
καὶ θάναι τὸ τραγοῦδι μου σὰν γλάμια.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΚΑΣΤΡΟ

Μὲ ξέβρασε καὶ μένα τὸ κύμα σὲ κάποιον νησί, πὺν
ἀνθοῦνε οἱ λεῖμονιές τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ πέλαγο εὐω-
διάζει, ὡς λένε. Τὸ κάστρο, στὸ ἔμπα τοῦ λιμανιοῦ,
μοῦ τραβῆξε τὴν προσοχὴ μου ἀμέσως, καὶ μόλις
πάτησα τὸ νησί τὸ εὐλογημένο, θέλησα νὰ δῶ τὸ κά-
στρο ἀπὸ κοντὰ, νὰν τὸ ψηλαφήσω μὲ τὰ χέρια μου,
νὰν τὸ νοιώσω μὲ τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ μου. Βενετσιά-
νικο ρημάδι, μοῦπε κάποιος γέροντας, πὺν διάβαζε
τὰ παλιὰ τὰ βιβλία.

Τὴ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι πέρασα τὴ θολωτὴ κραι-
ρα του, πὺν λὲς καὶ περιμένε νὰ διαβεῖ κάτωθι τῆς
γκόντολα βενετσιάνικη. Σκεβρωμένο τὸ κάστρο μπρο-
στά μου, γερασμένο ἀπ' τὰ χρόνια κορμί, ἀλλοῦ σκα-
μένο ἀπ' τὸ κύμα, κι ἀλλοῦ ρευσταμένο ἀπ' τὸν Και-
ρὸ, ἀγνάντευε πέρα τὸ πέλαγο καὶ τὸ στρωτὸ γαλά-
ζιο κύμα δεχότανε, τραγοῦδι ἀπέκοσμο καὶ θρόλο πὺν
μακρυσμένο.

Χρόνια παλιά!

Φλάμπουρα γύρω καὶ πολεμιστορες καὶ μιὰ γεννιὰ
πολεμόχαρη νάγρυπνάει. Σίδερο κι ἀτσάλι στὰ θέ-
μελιά του, κι αὐτὸ γιγαντινὸ κι ἀκατάλυτο, σωστὸ
πετροθεριό, φοβέρε στὸν κουρσάρο τὸν ἀελάτη. Πέ-
ρα, στ' ἀνοιχτὰ, πανιὰ φλογισμένα στὸν ἥλιο, καὶ μέ-
σα στὴ σιδερόφραχτη πολίτειζ στήθια φουσκωμέν'
ἀπ' τὸν Ἔρωτα, κι ἀνεμίσκαλες τὸ δεῖλι στὰ παρε-
θύρια. Βενετσιάνικα λιοντάρια σκαλισμένα στὴν ψυ-
χὴ μέσα καὶ στὸ λιθάρι ἐπάνω. Κι ὄπου χάλασμα, καὶ
ρέπιο, καὶ ρημάδι, πόσα ὄραματα καὶ ὄνειρα πόσα!
Μούσικια καὶ πολυτρίχια στὶς θαλασσινὲς τὶς κορφά-
λες τῶν βράχων, κι ἀγριοπεριστερα καὶ πουλάδες νὰ
σαΐζουνε τὸ γαλάζιον αἰθέρα, ὅμοια σπαθιά δίκουα,